Temps Ordinari - Dotzè diumenge

Per DavidG el dl., 14/06/2021 - 00:00

Jb 38,1.8-11
2Co 5,14-17
Mc 4,35-41

Avui, les lectures ens proposen donar un nou pas en la fe. Us imagineu quin goig si se'ns concedís en aquesta eucaristia aquest pas endavant? Aquesta esperança ens faria portar generosament la nostra ofrena davant l'altar:

Senyor, augmenteu-nos la fe la mesura d'un gra de mostassa; i així, de la mà vostra, durem el vostre amor per tot arreu.

Potser resultarà estrany això que direm ara. Avançar en la fe és deixar enrere la por per viure en el temor de Déu. La por i el temor són dues coses diferents. La por ens allunya de Déu, ens fa posar la confiança en corrents que ens arrosseguen lluny del seu amor. Així ens passa quan confiem sols en les pròpies forces o posem la nostra il·lusió en projectes aliens al seu Regnat. El temor de Déu, en canvi, –o si ho preferiu, el respecte a Déu-, ens fa anar a trobar delerosament, el qui dorm a la popa de la barca que fa aigües. Ell fa veure que no hi és, arraulint-se en el son, esperant que el cridem al límit de la desesperació: no ho veus que ens enfonsem?. El temor a perdre el do de la vida ens fa cridar al qui és el seu Creador:

-Tu que vas posar límits al mar, fes que tot es sotmeti al teu propòsit.

I quan arriba la gran calma, veient el seu poder, també sentim temor, com els que anaven a la barca amb ell. Un temor que no és por, perquè la por no s'interessa ni es pregunta: Qui és Jesús?. En canvi, els qui eren amb ell plens d'un gran respecte es preguntaven l'un a l'altre:

-¿qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?

Està clar que no és por el que provoca Jesús Ressuscitat. Foragitar la por és el seu primer desig per als deixebles, el primer signe del Ressuscitat: no tingueu por, els diu. Però, en canvi, si que és de l'Esperit de Jesús aquell punt de temor –o de respecte, si ho preferiu- que ens porta a desvetllar-lo, a preguntar-nos qui és, a reclamar-li:

-queda't amb nosaltres que ja es fa fosc.

El temor de Déu no és temor a la seva persona. És pensar què seria de mi si decidís fugir lluny de la seva presència. Perquè... ho podria fer! El temor de Déu és ser conscient de la responsabilitat de sortir al seu encontre en cada paraula, en tot que el que provo de fer, en cada cosa que passa. Benvingut el temor de Déu perquè ens fa viure desperts i atents.

Afegirà Sant Pau que el que treu la por i fa viure en el temor de Déu és no viure per a un mateix. Sinó viure per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat, per a dir-nos:

-Soc jo, el Senyor de la vida, el que anuncia una Creació nova de la que tot el que veieu n'és penyora.

En les tempestes, en l'atabalament, en el pànic, en la angúnia davant l'incert, que sapiguem cridar-te:

-Senyor: "és que potser no t'importem?"

I potser amb els ulls plorosos i la respiració entretallada ens estarem disposant com mai a escoltar les darreres paraules de l'Evangeli segons Sant Mateu:

-Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del mon.

I Ell que ens afegiria:

-No sigueu porucs, tingueu fe. Feu el gest de depositar la vostra confiança respectuosament en mi. Jo supero les vostres previsions i anhels primers, per saciar la set més darrera, la felicitat plena.

I nosaltres pronunciarem aleshores, com Sant Tomàs, un Senyor-meu-i-Déu-meu, amb el fil de veu de qui no gosa parlar però sap que no pot fer res més que confiar-s'hi.

ETIQUETES
FE POR TEMOR